

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.246/2012/23. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. április 25. napján** tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntette miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2012. március 13. napján kelt **7.B.374/2011/63.** számú ítéletét **I. r. és II. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.**

I. r. vádlott főbüntetését **3 (három) év 10 (tíz) hónap** börtönbüntetésre, mellékbüntetését **5 (öt) év** közügyektől eltiltásra,

II. r. vádlott főbüntetését **4 (négy) év 6 (hat) hónap** börtönbüntetésre és **5 (öt) év** közügyektől eltiltásra **enyhíti.**

I. r. vádlottal szemben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság ítéletében kiszabott **1 (egy) év 4 (négy) hónap** börtönbüntetés végrehajtásának **elrendelését mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I. r. és II. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.**

I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2013. április 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, illetőleg II. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárásban felmerült **38.450.-** (Harmincnyolcezer-négyszázötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében

I. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés bűntette [Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés II. fordulata] miatt **6 év 10 hónap** börtönbüntetésre és **8 év** közügyektől eltiltásra ítélte, valamint elrendelte a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság **2.B.XXI.1704/2004/18.** számú ítéletében kiszabott **1 év 4 hónap** börtönbüntetés végrehajtását;

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés II. fordulata] miatt 6 év 6 hónap börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.Fk.30.175/2006/41. számú ítéletében kiszabott 2 év börtönbüntetés végrehajtását;

III. r. vádlottat segítségnyújtás elmulasztásának büntette [Btk. 172. § (1) és (2) bekezdés] miatt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az ítélet ellen I. r., II. r. és III. r. vádlottak és védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A másodfokú eljárásban III. r. vádlott és hozzájárulásával védője a bejelentett fellebbezéseket visszavonták. Így az elsőfokú bíróság ítélete III. r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett, ezért a felülbírálat a Be. 349. § (1) bekezdés értelmében e vádlottra kizárt.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.369/2011/9. számú** átiratában a felmentésért bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen rögzítette. Logikus indokát adta, hogy a vádlottak nyilatkozataival szemben mely bizonyítékot és miért fogadott el. A bizonyítékokat kimerítően, minden részletre kiterjedően vizsgálat tárgyává tette, kellő alapossgal értékelte és mérlegelte, e tevékenysége során feloldatlan ellentmondást nem hagyott.

A megállapított tényállás irányadó a másodfokú eljárásban is, a törvényszék mérlegelő tevékenységét támadó védelmi fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekményeket is törvényesen minősítette.

A büntetés nemének és mértékének meghatározásakor helyesen vette számba a büntetést befolyásoló körülményeket, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés enyhítése sem indokolt, mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott írásbeli beadványában továbbra is tagadta a bűncselekmény elkövetését, kiemelve, hogy a tanúvallomások és az egyéb bizonyítékok nem elegendőek bűnösségének megállapítására. tanú köztudottan orvosi kezelés alatt áll emlékezetkiesések miatt; a tőle lefoglalt asztallábon, ruhaneműkön nem azonosították a sértett véré; a portáján talált, a sértett vérével szennyezett törülköző pedig a kerítés rossz állapota miatt könnyedén a telkére juthatott.

Indítványozta az általa az néniként ismert személy tanúkénti kihallgatását, aki igazolja, hogy ő a tanútól tudta meg a sértett halálhírét; illetve a lefoglalt kalapács és seprűnyél ujjnyom-szakértői vizsgálatának elrendelését.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 353. § (1)-(2) bekezdése alapján mellőzhetetlennek tartotta bizonyítás felvételét.

Ennek oka, hogy a tényállás felderítetlen, melyet az eredményez, hogy az elsőfokú bíróság 2. tanú kihallgatásakor a bizonyítás törvényességére vonatkozó eljárási szabályt sértett.

Ezért az ítéltábla a Be. 353. § (1) bekezdés alapján a felderítetlenség kiküszöbölése és az elsőfokú eljárásban megvalósult e szabálysértés orvoslására bizonyítást vett fel, melynek során tanú ismételt kihallgatását foganatosította.

II. r. vádlott testvére a Be. 82. § (1) bekezdés a.) pont szerinti mentességi jogára hivatkozással az elsőfokú eljárásban nem tett vallomást (55. számú jegyzőkönyv 2. oldal), a bíróság akként foglalt állást a Be. 82. § (3) bekezdés alapján, hogy a tanú jogosan tagadta meg a vallomástételt, ezért a Be. 296. § (3) bekezdés alapján 2 tanú nyomozati vallomását nem használta fel (elsőfokú ítélet 15. oldal alulról második bekezdés).

Az elsőfokú bíróság 2. tanú esetében nem vette figyelembe, hogy a tanú csak a hozzátartozója tekintetében tagadhatja meg a tanúvallomást a Be. 82. § (1) bekezdés a.) pont alapján. Ebből nem következik azonban, hogy a tanúnak az egyik terhelttel kapcsolatos mentességi joga általánosan kiterjedne azokra a terhelt-társakra is, akikkel szemben egyébként nem lenne a vallomástételnek akadálya. A tanút nem illeti meg a tanúvallomás megtagadásának joga a hozzátartozói viszonyban nem álló vádlott-társ tekintetében, akinek cselekménye a hozzátartozójának magatartásától teljesen elválasztható (BH 2005. évi 203. számú eseti döntés).

Jelen ügyben 2. tanú a II. r. vádlott testvére, így hozzátartozója tekintetében alappal élt mentességi jogával. I. r. és III. r. vádlott cselekvősége II. r. vádlott magatartásától elkülöníthető, ezért az I. és III. r. vádlott tekintetében 2. tanút nem illette meg a Be. 82. § (1) bekezdés a.) pont szerinti mentességi jog, így e két vádlott magatartását illetően tanúkenti meghallgatásának nincs akadálya.

A másodfokú tárgyaláson a tanú törvényes figyelmeztetést követően a II. r. vádlottra nézve nem kívánt vallomást tenni, mentességi jogával élt. I. r. és III. r. vádlott tekintetében előadta, hogy nem hallott semmilyen beszélgetést.

A nyomozati vallomása ismertetését követően visszavonta azt a részt, hogy hallott egy beszélgetést, melyben I. r. vádlott azt mondta, hogy a sértettet nem ő verte meg

jobban, illetve, hogy III. r. vádlott csak kint volt, a ház előtt állt, ő nem vett részt a verésben, mely a sértett házában történt.

Kérdésre előadta, hogy a nyomozati vallomásában említett beszélgetést csak kitalálta, ugyanis a rendőrök megfenyegették, hogy nem engedik ki. A másodfokú bíróság szerint 2. tanú vallomása visszavonásának indokaként előadott hivatkozása nem elfogadható, ugyanis arra nem tudott semmilyen magyarázatot adni, hogy miért pont ilyen tartalommal találta ki a beszélgetést; az I. és III. r. vádlott esetében miért az apára mondta, hogy részt vett a verésben, a fia pedig kint állt, miért nem fordítva; illetve miért őket nevezte meg, nem pedig idegen személyeket.

Ezért a másodfokú bíróság a tanú nyomozati vallomását fogadta el. 2. tanú e vallomása és a rendelkezésre álló, az elsőfokú bíróság által is értékelt egyéb, törvényes módon szerzett bizonyítékok alapján a tényállás hiánytalanul és kétséget kizáró módon megállapítható volt.

A másodfokú tárgyaláson a bíróság ismertette továbbá a nyomozati iratok 375-379. oldaláról a házkutatásról készült jegyzőkönyvet, a nyomozati iratok 413-415. oldalán található fényképmellékletet, mely szerint az asztallábat nem a sértett kunyhójában, hanem I. r. vádlott házában foglalták le. Illetve ismertette a nyomozati iratok 209. oldalon lévő szakvéleményt, melynek tartalma szerint ezen az asztallábon az I. r. vádlott DNS mintáját azonosították.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az **ügyész** az írásbeli átiratát annyiban módosította, hogy a lefoglalt asztallábbal összefüggésben az ítélet indokolásában tett megállapítások iratellenesek, ezért ezek kirekesztése indokolt. Egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az **I. r. vádlott védője** bizonyítási indítványa ujjnyom-szakértő bevonására irányult. Perbeszédében kifejtette, hogy I. r. vádlott az eljárás során mindvégig következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetést és a rendelkezésre álló, közvetett bizonyítékok nem alkotnak zárt logikai láncot.

Hivatkozott arra, hogy mivel a lefoglalt asztallábat - amelyen az I. r. vádlott DNS mintáját azonosították - nem a sértett házában találták meg, ezért ezt a bizonyítékot mellőzni kell, illetve mivel 2. tanú vallomását visszavonta, az általa elmondottak sem értékelhetők.

I.r. vádlott portáján megtalált, a sértett vérével szennyezett papír törölkendővel kapcsolatban utalt a védenca vallomására, miszerint a hiányos kerítésen keresztül azt a kutya is átvihette hozzájuk.

A tanúk vallomásával kapcsolatban kiemelte, hogy ők közvetett módon értesültek a cselekményről, nincs egyetlen közvetlen tanú sem, aki látta, vagy hallotta volna, hogy mi történt a cselekmény elkövetésének napján.

1., 7, 3, 4, 5 és 6. tanúk vallomását részletesen ismertette, rámutatva az azokban fellelhető ellentmondásokra.

Kitért arra is, hogy sértett a rokonainak, az őt ellátó mentősnek, orvosnak és annak a rendőrnek, aki még tudott vele beszélni, teljesen másként adta elő, hogy kik, hányan és hogyan bántalmazták, azonban I.r. vádlottat a sértett soha nem nevezte meg támadójaként.

Mindezen körülményekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság id. I. r. vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel.

A **II. r. vádlott védője** elsődlegesen a tényállás felderítetlensége, iratellenessége miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Amennyiben a másodfokú bíróság a teljes megalapozatlanságot nem állapítja meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a II. r. vádlott bűnösségét bizonyítottan látja, indítványozta nyomatékos enyhítő körülményként értékelni, hogy sértett nem ment el orvoshoz annak ellenére, hogy sérülése nem voltak életveszélyesek és nem akadályozták meg abban, hogy segítséget kérjen. Ez olyan sértetti közrehatás, amely a büntetés mértékének meghatározásakor értékelés nélkül maradt. Erre tekintettel a kiszabott büntetés lényeges enyhítése indokolt.

I. r. vádlott a másodfokú eljárásban továbbra is tagadta a bűncselekmény elkövetését és felmentését indítványozta.

II. r. vádlott a felszólalás jogával nem élt.

A bejelentett fellebbezések - enyhítésre irányulóan - eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy 2. tanú kihallgatása kivételével a törvényszék a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. Kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, illetve tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. A tárgyaláson meghallgatta az ügyben véleményt készítő szakértőket, az általuk készített véleményeket is figyelembe vette és értékelte.

I.r. vádlott és védője által előterjesztett - zz néni nevezetű tanú kihallgatására és ujjnyom-szakértő bevonására irányuló - bizonyítási indítványokat a másodfokú bíróság elutasította. Az I. r. vádlott vallomása szerint a tanú csak arra tud nyilatkozni, hogy elmesélte neki, hogy a sértett meghalt, ez pedig az ügy eldöntése szempontjából irreleváns. A daktiloszkópiai szakértői vélemény beszerzését már az elsőfokú eljárásban is kérték, e körben az ítélet tábla a törvényszék határozatának 28. oldalán kifejtett érveket osztotta, további bizonyítás az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés a.) pont, b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján részben megalapozatlan, mert a vádlottak korábbi büntetéseinek adatai hiányosak, a tényállás pedig felderítetlen, hiányos és iratellenes.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma és a felvett bizonyítás alapján történt helyesbítéssel és kiegészítéssel orvosolta, az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

A másodfokú bíróság az ítéletben a vádlottak korábbi büntetéseinek adatait (**ítélet 2. oldal I. rész**) akként pontosítja, hogy

I. r. vádlottat a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2012. november 06. napján kelt és aznap jogerős 2.B.XXI.791/2010/62. számú ítéletével zaklatás vétsége és lopás vétsége miatt 240 óra közérdekű munkára ítélte (másodfokú iratok 3.Bf.246/2012/12. számú erkölcsi bizonyítvány).

I. r. vádlottat a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2013. április 19. napján kelt és aznap jogerős 9.Fk.XXI.1867/2011/11. számú ítéletével kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt 1 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint elrendelte a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2.B.XXI.1704/2004/18. számú ítéletében kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetés végrehajtását (másodfokú iratok 3.Bf.246/2012/23. számú jegyzőkönyv melléklete). A bíróság a vádlottal szemben ugyanezen a napon kelt és jogerős határozatával 3 rb. jármű önkényes elvételének büntette és 3 rb. rongálás vétsége miatt indult büntető eljárást - elévülés miatt - megszüntette.

II. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a - helyesen - 15.Fk.30.175/2006/41. számú ítéletével ítélte rablás büntette és más bűncselekmények miatt 2 év börtönbüntetésre, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette (másodfokú iratok 3.Bf.246/2012/14. számú erkölcsi bizonyítvány).

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2013. április 19. napján kelt és aznap jogerős 9.Fk.XXI.1867/2011/11. számú végzésével e vádlottal szemben 3 rb. jármű önkényes elvételének büntette és 3 rb. rongálás vétsége miatt indult büntető eljárást - elévülés miatt - megszüntette.

A történeti tényállást az ítélet

- **7. oldal harmadik bekezdésben** kiegészíti az alábbi mondatokkal: sértett nem dohányzott (5. tanú vallomása bírósági iratok 41. számú jegyzőkönyv 11. oldal).
a sértett háza egy körbekerített telken van, melyre egy kapun keresztül lehet bejutni. A kapuhoz közel egy romos állapotú felvonulási bódé és egy

szeméthalom áll, tőle kb. 6 méterre egy bontott anyagokból, falemezekből, deszkákból épített faház. A bejárati ajtaján belépve egy padlószőnyeggel borított helyiségbe lehet jutni, melyben a jobb oldali fal mellett polcos tároló szekrény található használati tárgyakkal és ruhaneműkkel, a bal oldali részen pedig egy étkező asztal, mellette gáztűzhely. A padlón szétdobált használati és dísz tárgyak hevernek.

A bal oldali falon nyílik a konyhába vezető ajtónyílás, ahol egy gáztűzhely, hűtőszekrény, íróasztal, szekrény, szék van, a padlón szintén szétszórva használati tárgyak.

A konyhából nyíló kamra edények, ételmaradékok, konyhai felszerelési tárgyak, evőeszközök tárolására szolgál.

A bejárati ajtó vonalában a szemközti fal jobb oldali részén lévő ajtón át lehet bejutni a 300X256 cm-es szobába, ahol polc, heverő, ágybetét, ruhásszekrény van, a szobában szétszórva mindenütt ruhaneműk (helyszíni szemle jegyzőkönyv nyomozati iratok 167-177. oldal).

- **7. oldal ötödik bekezdést** azzal egészíti ki, hogy pontosan nem állapítható meg, hogy I. r. vádlott hányszor ütötte meg a sértettet, az bizonyos, hogy legalább egy alkalommal (2. tanú vallomása nyomozati iratok 333. oldal).
- **8. oldal alulról a második bekezdést** kiegészíti az alábbi mondattal: a sértett elszenvedett sérülései ellenére képes volt mozgásra, beszédre, nem voltak olyan súlyos sérülései, hogy ne tudott volna elmenni orvoshoz, hiszen tudott járni és kommunikálni. Ezért valamilyen más, fel nem deríthető oka van, amiért nem kért orvosi segítséget (... szakértő vallomása bírósági iratok 28. számú jegyzőkönyv 27. és 31. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján részletesen tartalmazza a bizonyítékok **számbavételét**. Ezt a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja.

II. r. vádlott a 2010. április 19. napján, védője jelenlétében történt kihallgatásakor (nyomozati iratok 823-829. oldal) korábbi vallomásait visszavonta arra hivatkozással, hogy nem tud írni-olvasni, ezért vallomásait nem olvasta el. Ez utóbbi körülmény fennállása esetén a Be. 183. § (2) bekezdés hatósági tanú alkalmazását írja elő, melynek elmaradása a Be. 78. § (4) bekezdés alapján a vallomás kirekesztéséhez vezethet, ezért ennek vizsgálata elkerülhetetlen.

E hivatkozásával kapcsolatban szükséges kiemelni, hogy II.r. vádlott 2009. december 02. napján a szakértők előtt személyi körülményei tekintetében akként nyilatkozott, hogy írni-olvasni tud (nyomozati iratok 891. oldal). Ez nem tekinthető az eljárás alapjául szolgáló cselekményre vonatkozó nyilatkozatnak, mely a Be. 108. § (8) bekezdés alapján bizonyítási eszközként ne lenne értékelhető.

Másrészt a másodfokú tárgyaláson kérdésre akként nyilatkozott, hogy az ügyészi indítványt elolvasta (másodfokú iratok 3.Bf.246/2011/23. számú jegyzőkönyv). Mindezek tehát ellentmondanak korábbi előadásának, ezért az ítélet tábla az írástudatlanságára történő hivatkozását elvetette és valamennyi vallomását értékelte bizonyítékként.

A bizonyítékok számbavétele körében az ítélet 20. oldal utolsó bekezdés iratellenes megállapításokat tartalmaz. A másodfokú tárgyaláson is ismertetett, házkutatásról készült jegyzőkönyv (nyomozati iratok 375-379. oldal), fényképmelléklet (nyomozati iratok 413-415. oldal), valamint a szakvélemény (nyomozati iratok 209. oldal) alapján a 73,5 cm-es asztallábat, melyen az I. r. vádlott DNS mintáját azonosították, nem a sértett kunyhójában, hanem I. r. vádlott házában foglalták le.

A rendelkezésre álló bizonyítékok számbavétele egyebekben megfelel az iratok tartalmának, további korrekcióra nem szorul.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében **értékelte**, erről az ítélet 22-24. oldalon számot adott, kifejtve, hogy miért nem fogadta el a vádlottak tagadásból álló védekezését.

A szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével kétséget kizáró módon bizonyított, hogy I. r. és II. r. vádlottak részt vettek a bűncselekmény elkövetésében.

Tényként rögzíthető, hogy közvetlen bizonyíték nem áll a bíróság rendelkezésére, a közvetett bizonyítékok azonban olyan zárt logikai láncot alkotnak, amelyre tekintettel a másként történés lehetősége kizárt.

..... 2009. július 24. vagy 25. napján egy beszélgetést hallott, amikor II. r. vádlott - az I. és III. r. vádlottak társaságában - testvérének mesélte, hogy azon vagy az azt megelőző napon milyen jól verekedtek, hogy ő megütött valakit, illetve mutatta a nadrágját, hogy az is véres lett, mely szennyeződést a nadrág jobb száján elöl a tanú is észlelte.

Ez a beszélgetés időben egybeesett a sértett bántalmazásával, mely július 23. napja körül történt.

A sértett sérülései kapcsán az igazságügyi orvos-szakértői vélemény megállapította, hogy azok legalább 13 rendbeli, tompa erőbehatás eredményeként, ütés-rúgás következtében jöttek létre, tehát a keletkezési mechanizmus is egyezik a tanú által hallottakkal.

Fontos kiemelni, hogy a humángenetikai szakértői vélemény egyértelműen megállapította, hogy a II. r. vádlott nadrágján a sértett vére azonosítható.

Ezt a három fenti körülményt értékelve a másodfokú bíróság is osztotta a törvényszék álláspontját, hogy 1. által hallott beszélgetés témája a sértett bántalmazása volt. E vallomás alapján egyértelmű következtetés vonható arra nézve, hogy a sértett bántalmazásában több személy vett részt, az egyik személy pedig bizonyosan II.r. vádlott volt.

A II. r. vádlott az eljárás során mindvégig vitatta, hogy a nadrágján a sértett vére van, azonban az ezt megállapító szakvélemény helyességével szemben kétely nem merült fel, azzal szemben az eljárás egyetlen résztvevője sem hozott fel érveket, melyek a megállapítások szakmai megalapozottságát kétségessé tennék.

II. r. vádlott maga is elismerte, hogy egy alkalommal megütötte a sértettet, ezen állítását a nyomozás során többször is megismételte. I. r. vádlott is előadta, hogy amikor közösen bementek a sértett telkére, a II. r. vádlott fájlalta a kezét, mert elmondása szerint megütötte a sértettet.

II. r. vádlott sem hivatkozott arra, hogy a sértett telkére más alkalommal bement volna; vagy máshol, más időpontban verekedett volna a sértettel, tehát a sértett vére kizárólag akkor kerülhetett a nadrágjára, amikor őt a vádlottak bántalmazták.

2. tanú - bíróság által elfogadott és a tényállás megállapításánál figyelembe vett nyomozati - vallomásában szereplő beszélgetés szerint I. r. vádlott azt mondta, hogy a sértettet nem ő verte jobban, illetve hogy a verekedésben a III. r. vádlott nem vett részt.

Ez alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a sértettet ketten bántalmazták, melyben I.r. vádlott is tevőlegesen részt vett, pontosan nem állapítható meg, hogy hányszor, de legalább egy alkalommal biztosan megütötte a sértettet.

A bántalmazás eszközével kapcsolatosan szükséges megemlíteni, hogy a 73,5 cm-es, I. r. vádlott házában lefoglalt asztallábon sértett DNS mintáját nem azonosították, így ez a tárgy a sértett megverésével összefüggésbe nem hozható, ez terhelő bizonyítékként nem vehető figyelembe.

A sértettől lefoglalt kalapács- és seprűnyélen sértett vérért azonosította a szakértő, ezeken azonban egyik vádlott DNS mintája sem volt.

Ezért az ítélet 23. oldal első bekezdésből a másodfokú bíróság mellőzi azt a megállapítást, hogy a vádlottak DNS mintáját azonosították a bántalmazás eszközéül használt tárgyakon.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás egyébként a seprű- és kalapácsnyelet rögzíti eszközként, mely összhangban áll azzal a szakértői megállapítással, miszerint a sértett vére ezeken a kunyhójában, a szobaként funkcionáló, vérrel szennyezett helyiségben megtalált tárgyakon rajta volt, tehát minden bizonnyal ezeket használták az elkövetők.

Egyebekben a törvényszék mérlegelő tevékenysége megfelel az iratok tartalmának. Mindezen bizonyítékoknak a logika szabályai szerint történő értékelése alapján az elsőfokú bíróság helytálló következtetéssel jutotta arra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított a cselekmény I. r. és II. r. vádlott általi elkövetése.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést I. r. és II. r. vádlottak bűnösségére.

A felmentésére irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terheltek tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A minősítés tekintetében az ítéletábra az elsőfokú bírósággal egyező álláspontra helyezkedett. A cselekménynek a vádtól eltérően, nem különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés, hanem halált okozó testi sértés büntettként történő értékelése helytálló. A törvényszéknek az ítélet 24-26. oldalán - az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú irányelvben foglaltakat követve - részletesen kifejtett jogi indokolása megfelelő, pontosításra vagy kiegészítésre nem szorul.

A Btk. 83. § (1) bekezdés értelmében a büntetést - céljának (37. §) szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket számbavette, nem értékelte azonban, hogy az eredmény-bűncselekmények esetében enyhítő körülmény, ha az eredmény bekövetkezésében a cselekmény mellett együttható más okok is szerepet játszottak (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/2. pont).

A vádlottak testi sértésre irányuló cselekménye indította el azt a folyamatot, amely a halál bekövetkezéséhez vezetett, azonban a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás alapján közreható okként (concausa) kell értékelni, hogy sértett orvosi ellátására - meg nem állapítható okból - több nap elteltével került sor annak ellenére, hogy elszenvedett sérülései ellenére képes volt mozgásra, beszédre. Az időben elkezdett terápia a kezelés eredményességét döntően befolyásolta volna, a sértett túlélési esélyei jobbak lettek volna, bár ebben az esetben sem biztos, hogy az életét meg tudták volna menteni.

Ez a tény el nem mellőzhető jelentőséggel bír, a büntetés kiszabásánál nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni, mely indokoltá teszi az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékének felülbírálatát.

A két vádlott által megvalósított magatartás tárgyi súlya és bűnösségük foka nem azonos. Az irányadó tényállás szerint pontosan nem állapítható meg, hogy az I. r. vádlott hányszor ütötte meg a sértettet, az bizonyos, hogy legalább egy alkalommal. Ebből következően II. r. vádlott az elkövetésben olyan többlet szerepet valósított meg, mely a cselekmény tárgyi súlyának megítélésében terhére értékelendő.

A másodfokú bíróság a fenti körülményeket figyelembe véve, a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva, I. r. vádlott főbüntetését 3 év 10 hónapra, II. r. vádlott börtönbüntetését 4 év 6 hónapra enyhítette. A közügyektől eltiltás tartamát ehhez igazítva mindkét vádlott esetében 5-5 évre mérsékelte.

Az elsőfokú bíróság a határozat kihirdetésekor törvényesen rendelkezett I. r. vádlottal szemben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2.B.XXI.1704/2004/18. számú ítéletében kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetés végrehajtásának elrendeléséről. Tekintettel azonban arra, hogy ezt követően a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 9.Fk.XXI.1867/2011/11. számú ítéletével jogerősen döntött az 1 év 4 hónap börtönbüntetés végrehajtásáról, a másodfokú bíróság e rendelkezést mellőzte.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélőtábla - a Be. 363. § (2) bekezdés b.) pont alapján tárgyaláson eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

I. r. és II. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy vádlotti és védői fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítélőtábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év április hó 25. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. március 13. napján kelt 7.B.374/2011/63. számú ítélete I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.246/2012/23. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2013. év április hó 25. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év április hó 25. napján

**. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

*Kiadmány hitelül:
tisztviselő*